

Є ще такі працівники, які люблять пожити за рахунок держави. Вони рік у рік просять зменшувати їм плани виробництва, збільшувати фонди зарплати та капіталовкладення.

ЖЕБРАК

ПЕРЕЩО

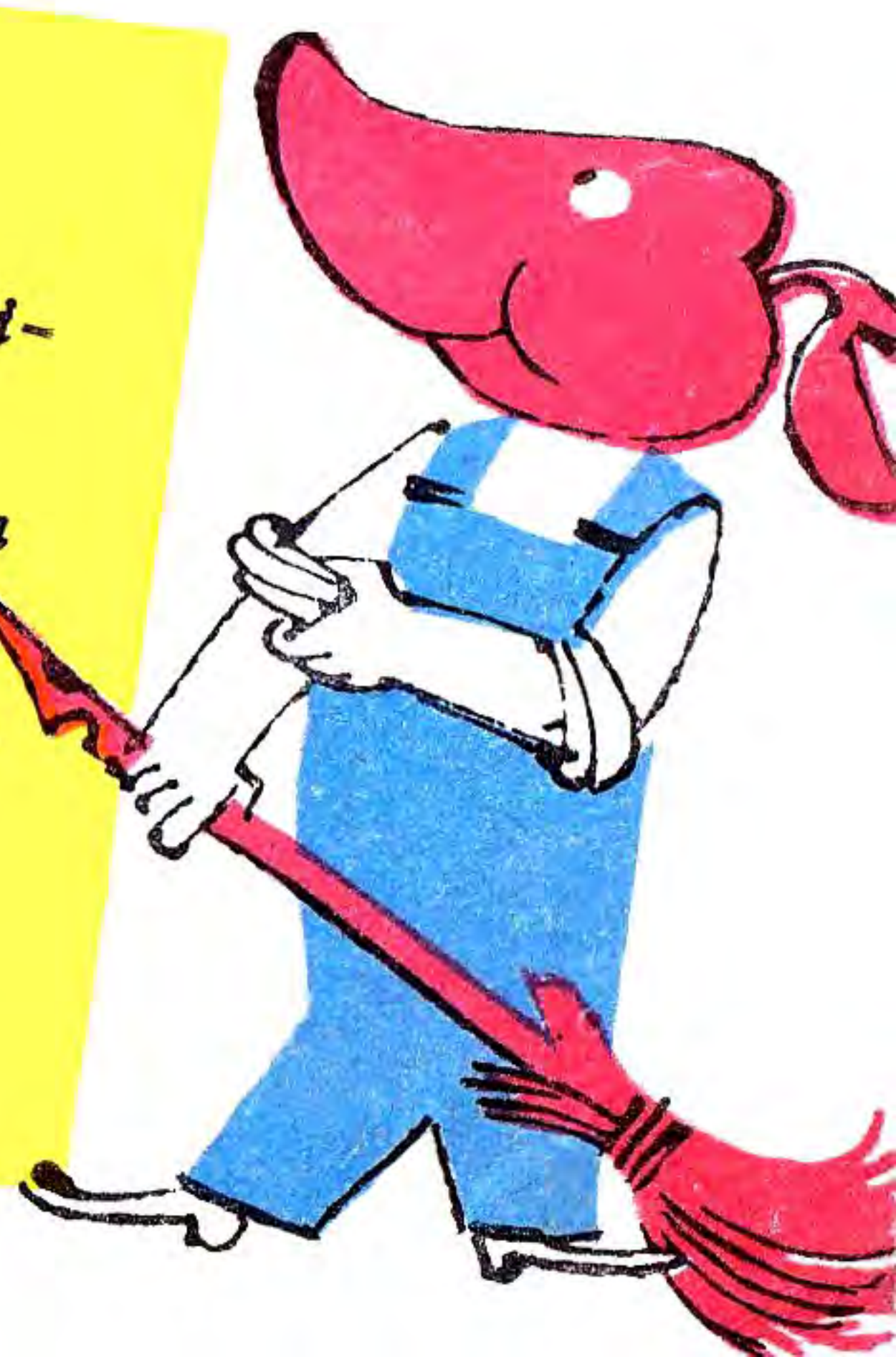
№ 3 (470). РІК ВИДАННЯ ХХІІ

КИЇВ. ЛЮТИЙ 1962

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

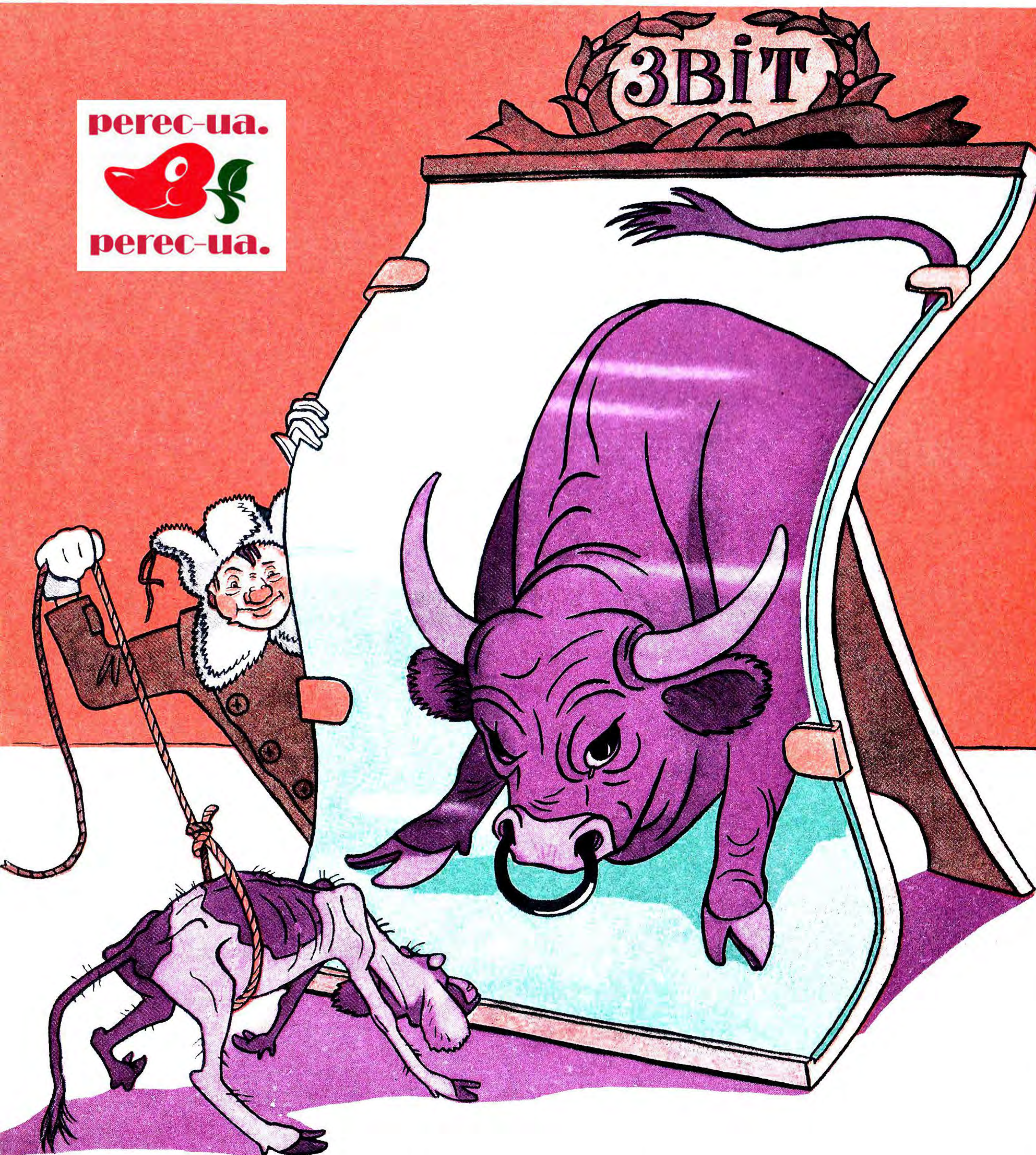
- ★ Міністри у власні руки про немирівські штуки. (Стор. 3).
- ★ Про незвичайні примхи природи та чернівецькі громовідводи. (Стор. 4—5).
- ★ „Так бу' чи не бу'?!“ — нове в зобов'язаннях обіцяльників. (Стор. 10).
- ★ Знайомтесь: бракороби! (Стор. 11).

peres-ua.

peres-ua.

У чарівному дзеркалі.

Дядечко Гнат

Ви не чули про дядечка Гната,
Про його немалі грошенята,
Про секрети його економіки,
Що у нього не дім, а хоромики,
Що у нього не сад — палісадники,
Що у нього не складник, а складники?..

Знаю, скажете ви після цього:
Вже писали про дядька такого,
Про будинки його із садочками,
Що записані, звісно, за дочками,
Про кімнати його із комодами,
Що набиті ганчірками модними,
Про зарплату — для людського ока —
Та ще й огорожу високу...

Ні, нема огорожі високої,
Не про неї він думає в неспокої.
Ставить вище від неї давно свою
Захисну, як мур, філософію.

Тягне він голосочком тоненьким:
«Я людина проста і маленька.
Але всі ми — народ. В нас турбота —
В комунізм відкривати ворота.
Багатієм!.. І кожен, як може,

Зустрічає майбутнє хороше.
Всяка доля у нашого брата:
Десь там сортність і випадє Гнату...»

А в самого лисича політика,
Кращий захист у нього — це критика!
Щоб не жити із чесною праці
І прикрити свої махінації,
Він словечками модними гратиме:
«Всі зробилися в нас бюрократами,
А чіпати начальство не хоче...
Ось кого нам би слід пропосичити!
А мені більш одважте гуманності...»

Далі в дядечка Гната неясності.
Отаку він теорію вигидавав,
Щоб для себе лиш мати вигоди,
І від нього завжди ми почуємо:
«Комунізм... хе-хе-хе... вже будуємо».

Не врятує зажери-собрата
Філософія дядечка Гната.

Борис КОТЛЯРОВ.
Переклад з російської.

Місто Луганськ, трест «Ленінвугілля»,
начальникові відділу робітничого постачання
тов ТИТАРЕНКОВІ у власні ручки.

Моє вам вітанячко, товаришу Титаренко!
Живе собі та поживає у преславному ва-
шому місті одна мадама. Живе на широку но-
гу, одягається за останнім вереском моди, їз-
дить тільки в легкових автомобілях, а літні
відпустки проводить на преславних курортах
Чорноморського узбережжя Кавказу.

І квартира у мадами славно. Дорогими
меблями заставлена, вся килимами барвисти-
ми заслана та обвішана. А в доньки мада-
миної Надюші — ще краща оселя. Мадама
не пошкодувала грошків для кривого чада,
і воно розкошує тепер з молодим мужем у
власній семикімнатній кам'яниці, що благоліп-
ством своїм перед боярськими хоробами не
поступається.

А на початку минулого року в молодого
подружжя весело-весело «Москвич» на под-
вір'ї запіпикав. Не натруджує тепер ніжок
своїх Надюша, — на власному лімузинчику
роз'їжджає.

І синок мадамин Володька не скривдженим
остався — на власній «Волзі» катається, доб-
рим словом свою маму щедрю згадуючи.

Хто ж вона, ця мадама?

По-всякому про неї в Луганську думають
Одні кажуть:

— Мать професорша якась...

Дехто твердить, що вона є автором нашу-
мілого роману «І один у полі воїн».

Тільки мешканці Робкорівської вулиці, де
проживає загадкова мадама, говорять прямо:

— Тю! Та це ж Сафонова Ганна Федорівна!
І не професорша вона, і ніяких книг ніколи
не писала. Вона просто собі завмаг. А де гро-
шу таку бере, то вже слід питати товариша
Титаренка. Сафонова в нього магазином заві-
дує отже йому й знати про це належить.

Бачите, товаришу Титаренко, на вас ки-
вають. І думаю, що правильно кивають!

Справді, звідки бере Сафонова такі грубі
гроші?

Невже вас, як керівника, ні разу не
кольнула думка: а дійсно — звідки? Одер-
жує ж людина скромну зарплату, а живе, як
купчиха. Невже у вас ні разу не виникло ба-
жання запитати Сафонову: «Ану, розкажіть
мені, розпролюб'язна Ганно Федорівно, як це
ви умудряєтесь таку розкішну житуху вести?
Ану, покажіть мені ту золоту рибку, що вам
такі блага щедро носить!»

А при бажанні ще більш заглибитись у це
питання, ви побачили б, що розпролюб'язна
Ганна Федорівна вже сиділа в тюрмі за тор-
говельні махінації, що вона й тепер продов-
жує здирствувати і шарлатанствувати за дер-
жавним прилавком.

Діячі вашого типу часто відбиваються у та-
ких випадках старою, заяложеною фразою:

— Хто махлює, хай той і відповідає!

Ні, товаришу Титаренко, ця мораль нам не
підходить!

Відповідати мусить і той, хто ротозійству-
вав на службі й не присікав злочинства! Здає-
ться, ясно?

А поки не зовсім пізно, — зацікавтеся ма-
дамою, товаришу Титаренко! Так буде краще.
Запевняю від усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

ПОТРІБНА НАДІЙНА РУКА

На довгій ниві, кажуть люди, всього трапляється: і кукіль, і пшениця.

Отак і на ниві народної освіти.

Добірні пшениця у нас на цій ниві: тисячі добрих вчителів, мільйони хороших учнів.

Та ще трапляється й кукіль. Кинуться до нього люди, аж гульк: біля куколю вже й будячище стоїть височенний, свого брата-куколя шпичками захищає.

У Немирівській середній школі на Вінниччині за навчальним планом вирощування куколю не передбачалося. Він сам виріс, несіяний і неораний.

Побачив тут директор школи Солейко, що хазяї з Вінницького облвно своєї ниви не доглядають, і став угору гнати та обростати: власним будинком за рахунок школи, автомашинами за рахунок махінацій і підлабузниками без ліку.

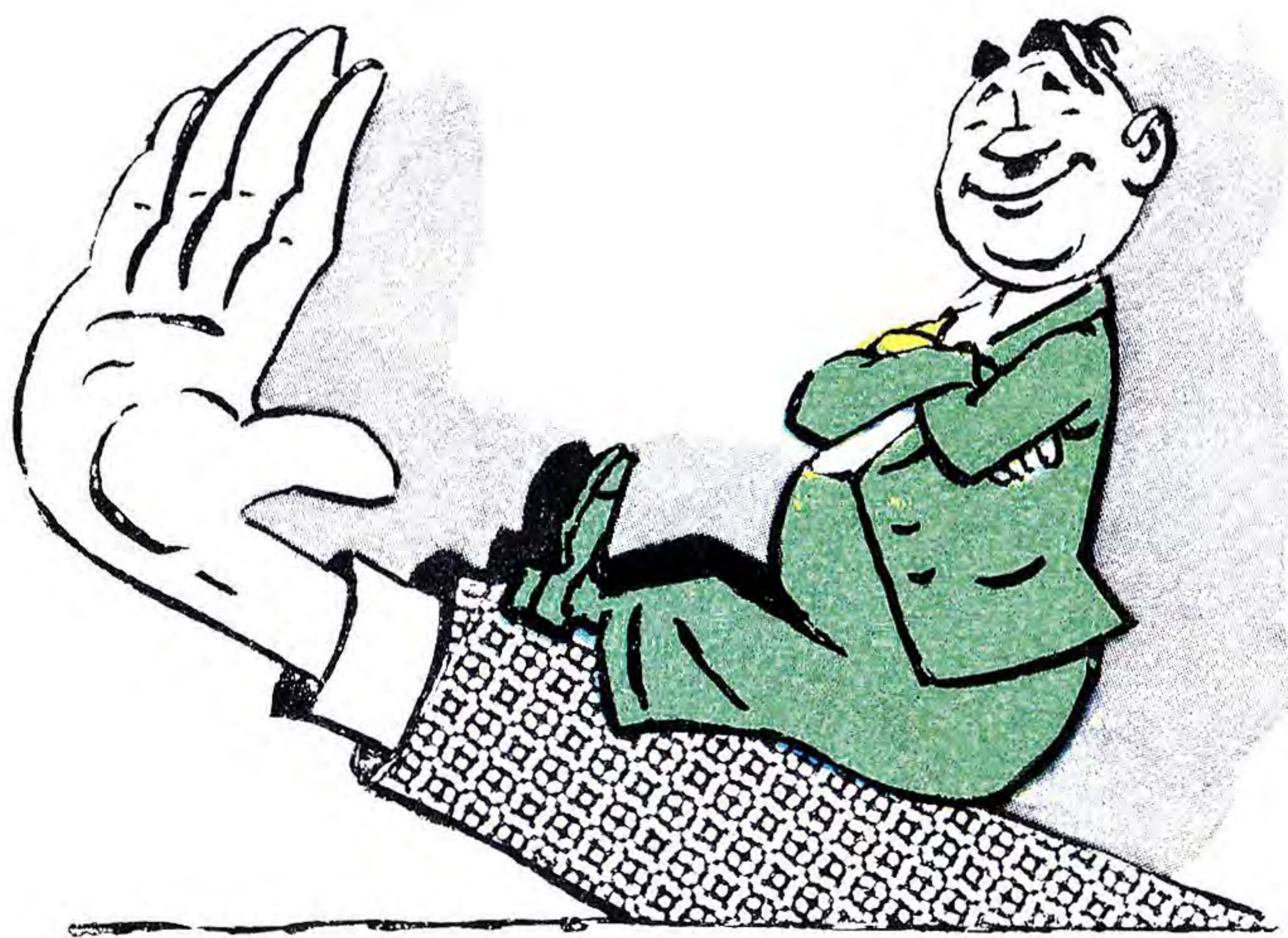
Здорово укріпився Солейко в Немирові. На власну фортецю пішли шкільний цемент і вапно, цегла, 6 кубометрів лісу і тонна покрівельного заліза.

Та це була дрібниця в порівнянні з тим, що перепало йому від кувівлі продажу мотоцикла і трьох «Москвичів».

А доки директор у власному господарстві грузнув, у школі стала директриса, тобто його законна половина Олександра Пилипівна, верховодити.

То дарма, що вона — домогосподарка. Зате в неї язичок — аршином не зміряєш. Учителі їй ані під шапку! Приходить у школу, береться в боки і так навчає вчителів, що аж пір'я летить.

Дійшло діло до райкому партії й прокуратури. Перший Солейка з партії виключив, а друга — кримінальну справу проти нього порушила. Пізнавато, але правильно зробили.

Та кинулися районні організації діло до законного кінця доводити, аж гульк: у Солейка — рука! Та не проста, а обласна.

З'якався тієї руки районний прокурор т. Дяченко. Став разом з народним суддею т. Загоруйком метикувати, як кукіль на ниві замаскувати.

І придумали законники вихід.

Якось так, ні сіло, ні впало, обласний суд раптом вилучив справу Солейка з Немирова і дав їй зелену вулицю аж до народного суду Шпиківського району. Там зметикували, що й до чого: поклали справу у найдовшу шухляду.

А тим часом Солейкові у Немирові повернули машину. Ще й вибачилися.

Подзвонили з Немирова в облвно, питають:

— Як тепер бути? Солейка з роботи нібито знято, а він директорствує, судом його лякали, а він сміється.

А з області гмикнули у трубку і сказали:

— Гм... Та помирність ви з Солейком чи що!

Та ще й кашлянули. Авторитетно.

А в Немирові не хочуть миритися. Ні з Солейком, ні з його довгою обласною «рукою».

Не інакше, як немирівським організаціям доведеться і собі надійної руки шукати. Руки закону і порядку. Такої, щоб аж до Міністерства освіти дісталася. Щоб познайомився з справою Солейка про немирівський кукіль сам міністр освіти і сказав:

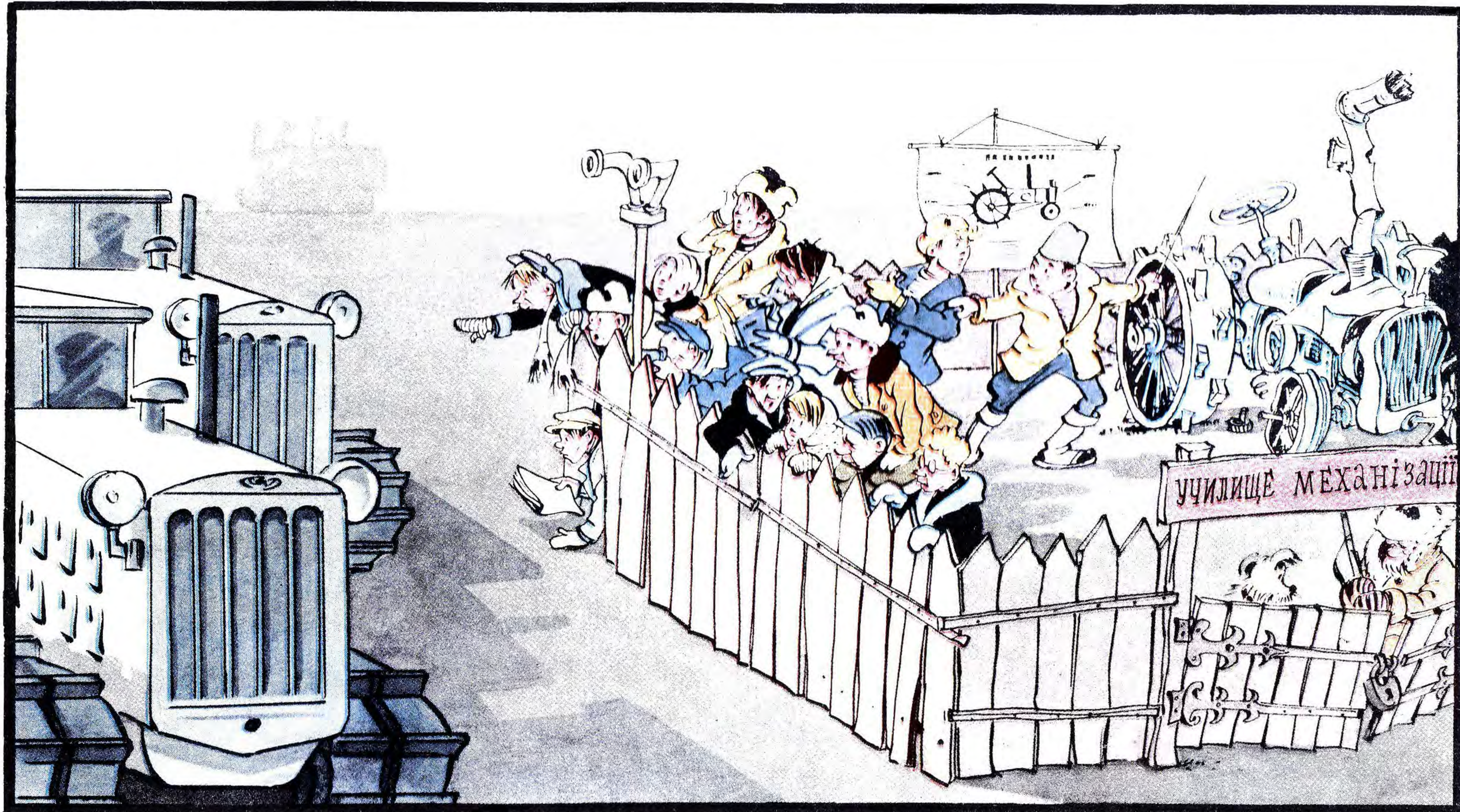
— Дякуємо за сигнал. У найближчому номері «Перця» дивіться нашу відповідь про те, як ми з куколем на ниві освіти боремося.

Подивимося.

К. ЛЕМИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Училища механізації працюють подекуди за старими програмами, їх машинний парк обладнано старими машинами і знаряддям. Закінчить таке училище людина, прийде працювати в сільське господарство, і її доведеться переучувати.

«Наука» й життя.

Народні

УСМІШКИ

ВВІЧЛИВИЙ

Писав яось один хлопець листа до своєї коханої. Скінчивши писати і трохи подумавши, додав: «Пробач мені, кохана, що листа пишу в майці».

Повідомив А. Н. МАСЛОВ з с. Георгіївки, Жарминського району, Семипалатинської області, Казахської РСР.

СТАРИЙ КАПЕЛЮХ

— Куме Григорію, чому це ви завжди такий поганий капелюх носите? — запитав кум Антоній.
— Бо моя жінка заклалась, що не піде зі мною нікуди до того часу, поки я собі нового капелюха не куплю, а мені цього й треба — куди хочу, туди і ходжу сам...

ДЕ КРАЩЕ

Сидять під церквою дві бідні куми і говорять.
Перша: — Ох, як би то мені швидше до раю дістатись.
Друга: — А мені — до корчми!
Перша: — Ой, кумоньно, яка ж ви хитра, завжди чогось кращого хочете.

Повідомив І. С. ІВАНОВИЧ з м. Львова.

СПІВУЧІ БАТЬКИ

На плоті сиділи три дівчинки і вели бесіду між собою:
— А мій татко співає в хорі по нотах... Яку хоч пісню заспіває, аби була написана, — сказала перша дівчинка.
— О, похвалилась! Мій татко співає все без нот — по пам'яті, — сказала друга.
— А мій татко все без пам'яті співає, — сказала третя.

Повідомив М. М. МОТОРНИЙ з м. Иркутська.

АБИ ВИПИТИ

— Підеш на роботу?
— Ні...
— Чому?
— У дочки сестриної куми сьогодні іменини...

ХАТНІЙ ДИПЛОМАТ

Одного разу сіли обідати мати й син з молодою жінкою. Відрізав син тоненьку скибочку матері та й каже:
— Натє, мамо, та дивіться, щоб не переломилась.
А жінці відпанахав окраець, майже півбуханця:
— На, їж, щоб тебе розірвало.

Повідомив О. КУРАКСА з м. Києва.

ХТО НАЙЛЕДАЧІШИЙ

На царській службі це було. Командир, щоб узнати, хто в його роті найледачіший, раз наказав перед строем:
— Самий ленивий, шаг вперед, марш!
Вся рота, крім одного солдата, дружно зробила крок вперед. Командир здивовано запитав:
— Так, значить, тільки ти один у мене не лодырь?!
— Та він, вашбродь, і крок лінується ступити, — пояснив командирові ефрейтор.

Повідомив С. В. ВАСЮШКО з Брестської області, Білоруської РСР.

ЯК ЧОЛОВІК БИВ ДРУЖИНУ

Мій сусіда одного разу з'явився на ганку своєї хати спитнілим і дуже захеканим. Я його запитав:
— Чого ти так захекався?
Він відповів:
— Жінку бив.
— А чого спитнів?
— Та насилу вирвавсь. Ну я їй і дав! Як ударив — вона так і впала, тільки я став підійматися, а вона мені іще. А потім, коли я від неї тікав, я їй сказав: «Ну підожди ж, я тобі ще попадуся!»
Повідомив І. Т. ШУЛЯК з м. Суми.

НЕ ЗНАЄ...

— Скільки тобі коштує цей капелюх?
— Не знаю, бо це ж був магазин без продавця.
Повідомив М. Д. САВУЛА з с. Пчани Жидачівського району, Львівської області.

ПРИСОЛИВШИ, МОЖНА ЇСТИ

Оженився хлопець і взяв жінку не ту, яку б хотілося мати невісткою його матері. На другий день молода господиня готувала їжу, а невдоволена свекруха вилежувалась. Від хвилювання невістка пересолила сніданок. Чоловік покуштував, скривився і сказав:
— Якби знав, хто варив, я б тому очі залив, — і при цьому подивився на матір.
— Та то ж твоя жіночка, — гостро відказала вона.
— Ну, нічого. Присоливши, можна їсти, — відказав син і, досоливши, виїв усе, що було в мисці.
Повідомив М. ДЕМЕНТ з ст. Ромодан, Полтавської області.

ВИПАДОК НА ПОШТІ

— Ваш лист важкий, бабусю, — треба ще марку приліпити.
— Що ти, голубочко! Та тоді він ще важчий буде...
Повідомила Л. А. ПИЛИПЕНКО з с. Феськи, Дергачівського району, Харківської області.

ЗНАЄ АРИФМЕТИКУ

Батько переглядає щоденник сина і розпачливо хитає головою:
— Четвертий день ти, лобуряко, приносиш по одиниці! Коли вже ти порадуєш мене п'ятіркою?
— Ще один день, тату, і буде п'ять.

НЕПОВНОЦІННИЙ ПОРАДНИК

— Що це ти, Іване, цілими днями все сидиш та перегортаєш «Курисні поради»?.. — незадоволено питає жінка чоловіка.
— Та я ніяк не знайду відповіді, що робити, коли дах тече...
Повідомив П. Н. БОЙКО з м. Кривого Рога, Дніпропетровської обл.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Якось коло клубу один парубок свистить і свистить. Підходить до нього другий і говорить:
— Не свисти!
— Чого?
— Бо в твоєї жінки дурний чоловік буде.
Записав С. ПОЛОВЕЦЬ з с. Жвірка, Сокальського району, Львівської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Робить, наче сім днів хліба не бачив.
Хоч комар — і то сила.
Тут тебе треба, як вовка на небі.
Їй про індички, а вона про кури дикі.
Грається, як чорт галушками.
Повідомив С. В. АСЮЧЕНКО з с. Ладизин, Вінницької області.

СИНОЧОК...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Нічого, мамашо, що вас не зустріли, зате проведемо з великою охотою.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Од нещасного випадку ніхто, як відомо, не гарантований. Навіть той, про якого кажуть, що в нього залізний організм.

Так от саме з отим і сталося торік нещастя. Він потрапив... Не під трамвай, ні. І не під автобус, і навіть не під мотоцикл. Він потрапив під пряме і безпосереднє керівництво товариша Ткаченка.

Хто такий товариш Ткаченко, вам у Чернігові і дитина скаже: це — начальник обласного управління побутового обслуговування. А потерпілий — хто?

І це, знову ж таки, не секрет. Потерпілий — Чернігівський шкірзагод. Саме він і потрапив під високу руку т. Ткаченка. А потрапивши, зразу ж на власній шкірі відчув, чим це пахне.

— Чим обробляєте шкіру? — поцікавився т. Ткаченко.

Йому доповіли.
— Добре, дуже добре, — похвалив він. — І тут же розпорядився: — 1870 кілограмів сірчаного натрію передати одній організації, а ще дві тонни — іншій. До речі, — додав він, — доведеться вам поділитися ще і хромпиком. Я у вас його візьму небагато: якихось 1200 кілограмів.

— А самі з чим будемо працювати? — здивувался шкіряник.

— Самі вже якийсь викручуйтесь... — порадив обласний начальник.

Двадцять шість днів крутилися без діла люди і стільки ж без діла стояв завод. Стояв і все ж таки не встояв. Був досі передовим підприємством, а опинився серед відсталих.

Але й од відсталого не хоче відставати начальник обласного управління побутового обслуговування. Усе приміряється, оком накидає, що б іще тут узяти...

А чи не занадто? Бо навіть із шкірзаводу не годиться сім шкір дерти!

Снігова людина

У кучугурі снігу щось харчало. Голосно, але не жалібно. Коли когось за шию душити, то харчання зовсім інше виходить.

Петрик і Грицько вже давненько прислухалися до того харчання. Вони пішли у поле на лижах покататися і відразу запримітили велику кучугуру. З неї добре було б спускатися на лижах. А як підійшли ближче, то почули, що в кучугурі щось харчить. Голосно, але не жалібно.

— Бурсук, — компетентно заявив Петрик.

Цю заяву відразу ж спростував Гриць:

— Ні, не бурсук. Бурсукові в полі нічого робити. Він собі в лісі харчить.

— Ну, тоді їжак. Їжак, він теж на зиму спати лягає.

— А їжак так голосно харчати не може.

— А, може, там п'ять їжаків?

— І п'ять так голосно харчати не будуть.

— А, може, десять?

І поки Гриць прикидав, чи зможе хор з десяти їжаків так голосно харчати, Петрик сам відкинув їжаків гіпотезу.

— Слухай, — зробив круглі очі Петрик, — а, може, там вовк?

Після такої заяви покруглішали очі і в Гриця. Зустріч з вовком не вішувала нічого хорошого. Хлоп'ята вже хотіли дременути назад до села, але віковична хлоп'яча цікавість взяла верх, і вони, не змовляючись, почали розгрібати сніг лижними палицями. Треба спочатку подивитися, що там таке, а тоді вже тікати. Кілька разів палиці ковзнули по чомусь металевому.

— Стій! — прошепотів Гриць.

— А що?

— Я знаю, що то таке, — ще тихше прошепотів Гриць.

— А що ж це таке?

— Це ракета з планети Марс. Зрозуміло тобі? Сіла вночі на полі, її снігом притрусило, от вони й не можуть вибратися, харчать...

— Хто?

— Ой, який же бо ти дурень! Хто, хто! Марсіяни, от хто. А, може, їм наша атмосфера не підходить...

— Що ж робити?

— А я знаю?

— Може, міліціонера покликати?

— А що він допоможе? Нащо він? Хіба вони хуліганять, чи правила вуличного руху порушують? Не на дорозі ж вони приземлилися, в чистому полі. Сіли, нікому не заважають...

— То, може, фельдшера покличемо? Хай зробить укола, щоб вони так страшно не харчали.

— Не-е, у марсіян хвороби свої, їм наші уколи ні до чого. Я знаю, що треба робити. Треба бігти в сільраду і бити тілфонограму у Москву...

— А давай ще трохи розкопаємо!

Вони не дуже довго вагалися і запрацювали палицями знову. І знову палиці кілька разів шкрябнули по металу.... Потім брязнуло скло і з кучугури повалила густа пара. Хлоп'ята так і присіли з переляку. Потім обидва шморгнули носами, і Петрик сказав:

— Пахне так, як від стріхи тітки Теклі, коли вони самогонку жнуть.

— Яка тобі самогонка? У марсіян ракети на спирту ходять. Заливають у двигун спирт, як у нас карасин у трактор, і тільки фуррр! Бачиш, ще, видно, двигун не охолов, здалеку ж летіли.

Між тим, пара розвіялася і в кучугурі стало видно віконце. Не заглянувши в це віконце міг тільки дурень, а Петрик і Гриць такими себе не вважали. Тому вони й заглянули у віконце. Заглянули і побачили таке: в кабіні ракети з планети Марс спав зарослий щетиною дядя. Спав і хрпів так, що вся ракета аж порипувала і жалібно дзвеніла всіма деталями. Білий іній густо вкрив дядьову волохату шапку, комір пальта, щетину.

— Хіба марсіяни такі бувають? — спитав Петрик. Гриць мовчав. І його почав гризти сумнів. По правді сказати, він теж уявляв собі марсіянина іншим. Але втрачати авторитет у Петрикових очах йому не хотілося.

— А я знаю, хто це — пошепки сказав він, — це снігова людина! Читав про снігову людину?

— Читав. Тільки ж вона в горах...

— А ця в полі. Може, її для науки сюди закинули? Треба бігти до села, попередити дядька Оникія!

І вони взяли старт з місця в кар'єр.

...Чутка про снігову людину ширилася по селу з космічною швидкістю. За якихось півгодини в полі, біля таємничої кучугури, крім голови колгоспу Оникія Артемовича Забудька та представників влади, зібралось ще чимало добровольців, готових послужити науці. Почались ретельні розкопки.

— Обережно, обережно! — командував Оникій Артемович.

Нетерпіння і бажання побачити ракету з марсіянами або контейнер з сніговою людиною були такими великими, що, коли з-під снігу відкопали звичайного трактора, всі здивувалися, не розуміючи, що, власне, сталося.

— Не там копали, — розвів руками Забудько.

— Там, там! — в один голос крикнули Петрик і Гриць.

Тут рипнули дверцята, і з кабіни трактора почало щось вилазити... В одну мить трактор залишився в центрі дуже широкого кола. Нікому не захотілося залишатися сам-на-сам з сніговою людиною. А снігова людина стрибнула у свою рідну снігову стихію, гикнула і сказала:

— Сирівцю!

— Дивись ти, по-нашому вміє! — почувися здивовані вигуки.

— Та це ж Панас Гукало! — хтось упізнав односельчанина, знаменитого тим, що, виробляючи мінімум трудоднів, випивав максимум самогону.

...Подальше розслідування цього не зовсім наукового, але безперечно цікавого випадку, виявило такі подробиці.

Повертаючись з сусіднього села, де він був на іменинах у дядини. Панас Гукало вирішив піти навпрошки через поля і набрів на всіма забутий трактор. Спочатку Панас хотів завести трактора, щоб триумфально в'їхати в село, а потім там-таки в кабіні заснув... Вночі випав сніг, а вранці Петрик і Гриць поїхали кататися на лижах... От і все. Ні, не все. Бо Оникій Артемович сказав комірникові:

— Молодці хлопці. А я думаю, де це в чорта трактор подівся. Ти знаєш, що? Ти випиши пацанам по кілограму меду та по п'ять кіло яблук. У премію, так би мовити.

Матеріальна зацікавленість зробила своє діло, і хлопці присвятили розшукам свої зимові канікули. Гриць відшукав на полях шість борін, два культиватори і одну сівалку, а Петрик тільки одного культиватора і дві сівалки.

Проте додаткової оплати вони чомусь не можуть дочекатися.

Кажуть, що Оникію Артемовичу не до них. У нього якісь неприємності в районі...

Микола БІЛКУН.

За темою П. СМОЛЯРА (с. Калинівка на Житомирщині), надісланою на конкурс.

Мал. К. ЗАРУБИ.

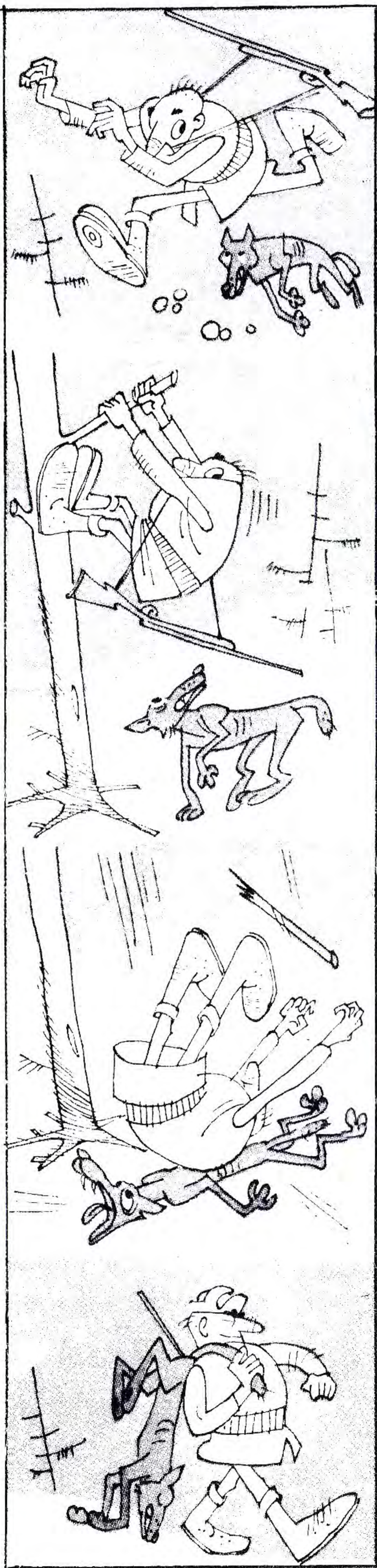
— Веселися, матушко! І в цьому році будівництва клубу не закінчать!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Цікаво, як там їм дихалося у безповітряному просторі?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

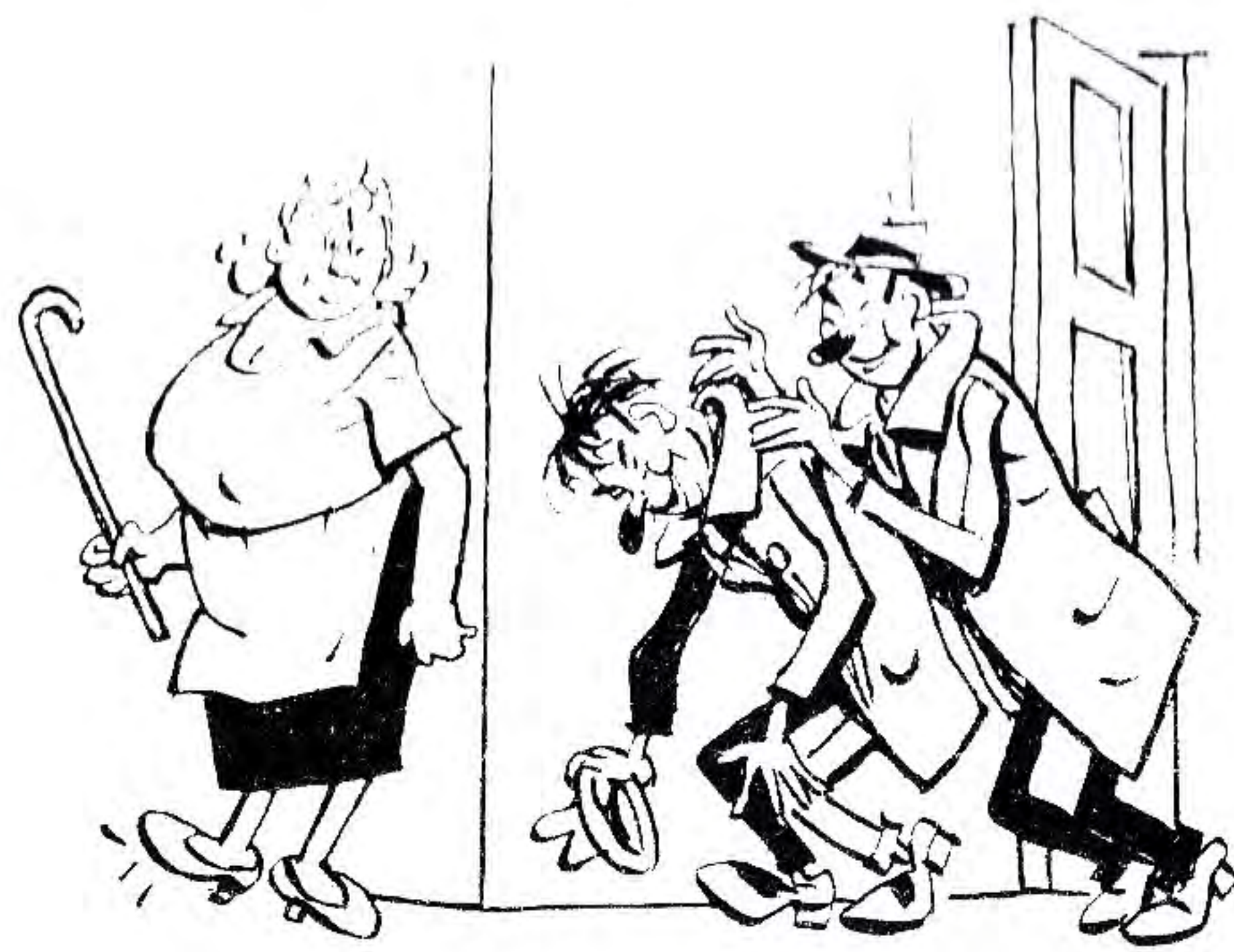
Мисливське оповідання.

Мал. Л. БОЙКА.

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Заходь, не соромся! Зараз я тебе з моєю дружиною познайомлю...

Мал. БЕ-ША.

Без слів.

БУ' ЗРОБЛЕНО!

Навколо Харкова пішла дивовижна чутка. Навколо — це, значить, дорогами робітничих селищ, по радіусу від центру. Збиралися бушімто найдосвідченіші обіцяльники на закриту нараду і вирішили по-новому діяти. А як — ніхто не знає. Тривожаться люди, гомонять: які ж то тепер обіцянки підуть?

Найбільше чекали нових змін у Новозахідному селищі. За географією селище стараннями господарників у новітній архіпелаг перетворюється. Особливо весною і восени. Будинки — острови, вулиці — протоки, дороги — па-тьоки.

У парку ім. Хмельницького є скульптура двох фізкультурниць. Стоять кам'яні дівчата на п'єдесталі і з острахом у воду дивляться. Нудно молоденьким. Ніхто до них не добереться. Хіба що трактор, ламаючи останні асфальтові доріжки, прогуркоче, або якийсь закоханий у чоботях по самі тпруті мимо протрощає.

Уночі дівчатам ще страшніше. Чують вони, як з літньої естради заводу «Південкабель» злодії дошки виламують, і шуляться: а що, як і їх вкрадуть?

І все ж на п'єдесталі — можна жити! Гірше — діткам. Через увесь парк, вулицями Мініна, Чапаєва, Леніна ідуть вони в середню школу № 63. Не йдуть, а пливуть, мов каченята, гублячи взуття.

Скільки разів директор школи т. Коноваленко і голова батьківського комітету пенсіонер Метаковський ходили в комунгосп Орджонікідзевського району, просили:

— Замостіть переходи через вулицю Мініна. На дітей зважає!

А там зважували і казали:

— Все зробимо. На те ми й сидимо.

А після отієї дивовижної чутки пішли вчителі та батьки у комунгосп, а там:

— Бу' зроблено! — кажуть. — Ясно?

— Ясно. Дякуємо.

Минуло півроку. Вчителі знову:

— Та ви ж казали, що буде зроблено?!

— Е, ми тільки «бу'» казали, а до «буде» ще заждіть! Отак по-новому обіцяльники діють.

І невідомо, коли райвиконкомівці підведуть сиднів з комунгоспу і запитають:

— Так бу' чи не бу'?

К. ЧЕПІГА.

м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 15 за минулий рік було вміщено об'яву про те, що в с. Старий Мерчик, Богодухівського району, ще чотири роки тому розпочали будівництво хлібопекарні й ніяк його не закінчать.

Як повідомив голова Харківської облспоживспілки т. Роденко, будівельні роботи в основному вже закінчено. Зараз провадяться оздоблювальні роботи.

★ Одеський суперфосфатний завод неправильно оформив рахунки на суперфосфат. Про це писалося в замітці «Новий замінник суперфосфату», надрукованій у № 16 журналу.

Як повідомив начальник Укрголівхімпостачзбуту при Українському раднаргоспі т. Березний, директорів Одеського суперфосфатного заводу Кочеткову М. А. запропоновано негайно відіслати неправильний метод оформлення рахунків і суворо дотримуватись порядку, передбаченого циркуляром Держплану СРСР.

★ З міста Ровно до Перця надійшов лист, в якому йшлося про негідну поведінку голови президії Ровенської обласної коллегії адвокатів Бондаренка Г. Г.

Редакція надіслала цього листа до Міністерства юстиції УРСР. Як повідомив заступник міністра юстиції т. Зайчук, наведені у листі факти повністю ствердились. Бондаренка з посади голови президії Ровенської обласної коллегії адвокатів знято.

★ Читачі Перця з м. Первомайська на Николаївщині написали Перцеві про те, що деякі відповідальні працівники Первомайського відділу міліції неетично поводять себе і зловживають своїм службовим становищем.

Заступник міністра внутрішніх справ УРСР т. Гайдамака В. Г. повідомив редакцію, що прокуратура та управління внутрішніх справ Николаївської області перевірили факти, наведені в листі. Усі вони повністю ствердились. За зловживання службовим становищем та неетичну поведінку начальника Первомайського відділу міліції Мірзу й начальника відділення цього відділу Кучеренка з роботи знято.

★ Директор Смілівського торфопідприємства Коновал (Сумська область) грубо ставився до своїх працівників, ображав їх, використовував автотранспорт для власних потреб, брав безкоштовно будівельні матеріали тощо. Про це Перцеві написали листа.

Секретар Бурицького райкому КП України т. Митник повідомив редакцію, що факти, описані в листі, дійсно мали місце. Наказом керуючого Сумським палітвєстром директора Смілівського торфопідприємства Коновала з роботи знято. Знято з роботи також головного бухгалтера Синька та комірника Карпенка. Справу на цих осіб передано слідчим органам.

★ Мешканець села Киселівки (Катеринопільський район, Черкаської області) т. Черногал написав Перцеві про те, що, будучи в Києві, він надіслав додому телеграму. Черногал встиг уже повернутися додому, а телеграма до адресата так і не дійшла.

Після втручання Перця виявилось, що таку недбайливість і безконтрольність припустила начальниця Киселівського відділення зв'язку Чеберяк, яка й до цього мала стягнення за неуважне ставлення до роботи. Як повідомив начальник Черкаського обласного управління зв'язку т. Локтев, Чеберяк з роботи звільнено.

ВИСТАВКА Мирне Треба

ОРИГІНАЛЬНИЙ МОНУМЕНТ

Пише нам комісія партконтролю парторганізації Львівської тютюнової фабрики:

«Повідомляємо тебе, Перче, що директор Слаутської паперової фабрики (Хмельницька область) т. Мамонтов включився в активну боротьбу з курінням. Щоб люди швидше кинули курити, т. Мамонтов постачає нашої фабрики бракований папір для гільз. Хід у Мамонтова такий. Я, мовляв, збуваю вам свій брак. Ви випускаєте браковані гільзи. А курці кидають курити, бо хто ж куритиме брак! Правда, Перче, оригінально. До того оригінально, що ми пропонуємо виставити на твоїй виставці 35,5 тони одержаного нами із Слаутки бракованого паперу для гільз. А на ньому поставити самого т. Мамонтова і табличку написати: «Подивіться, людоньки, збоку, який я бракоробівроку».

НОВА ХВОРОБА

А от лист з Очеретянки, Черняхівського району на Житомирщині. Пише нам завмаг т. Мельниченко Т. П.

«Дуже шкодує, Перче, що не можемо поповнити твою виставку цікавим ламповим склом. Причина: протягом двох місяців я виконав план по продажу лампового скла на 600 (шістсот!) процентів. Люди купували сьогодні скла, а ввечері прибігали по нові. За два місяці розхватали піврічний запас скла. Тепер не знайдеш жодного — ні в крамниці, ні в людей. Як виявилось, всі скла були заражені лампобоязню: вони лопалися, тільки-но їх підносили до лампи. Од цього стопроцентного браку у нас залишився тільки ярлик Попаснянського склазаводу (Луганська область). Повісь його, Перче, на видному місці, щоб він муляв очі директорів заводу т. Абанумову доти, дони той не захворіє на бракобоязнь».

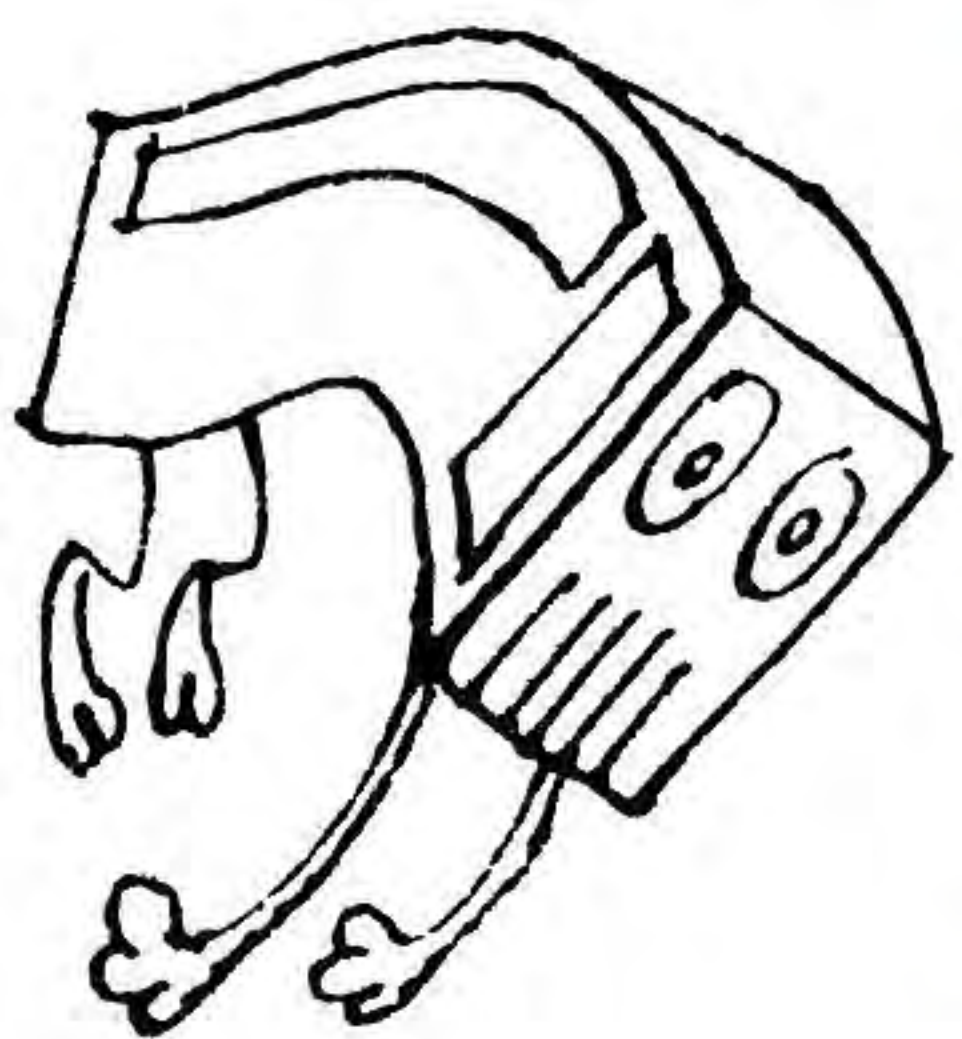

Посилаю ярлик тобі, Перче, на видному місці, щоб він муляв очі директорів заводу т. Абанумову доти, дони той не захворіє на бракобоязнь».

ДЛЯ «КІМНАТИ ЖАХІВ»

Цікавого листа надіслали нам Ольга і Петро Лещенки з м. Первомайська на Миколаївщині.

«Перче любий! — пишуть вони. — Якщо на твоїй виставці є «кімната жахів», вистав там нашу шафу. Купили ми її за 68 крб. 80 коп., але для такого діла віддамо даром. Зроблено шафу у нас, у Первомайську, на фабриці ім. 18 партз'їзду. Оглядав її «браківник 1» (та, видно, не тими очима, що треба!). Дата випуску — листопад 1961 р. Поки відчиняш дверці у шафі — сім потів збіжить. При чому, в одних дверцях відчиняється тільки нижня половина, а в інших — тільки верхня. Уся шафа в страшних плямах од клею і лаку. Одним словом, Перче, цей експонат зроблено ніби на

замовлення для твоєї виставки. Так забори її до «кімнати жахів» і лякай нею усіх бракоробів. Не забудь і про директора Первомайської меблевої фабрики т. Корчевського».

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ОБЕРЕЖНО, РУКАМИ НЕ ЧІПАТИ!

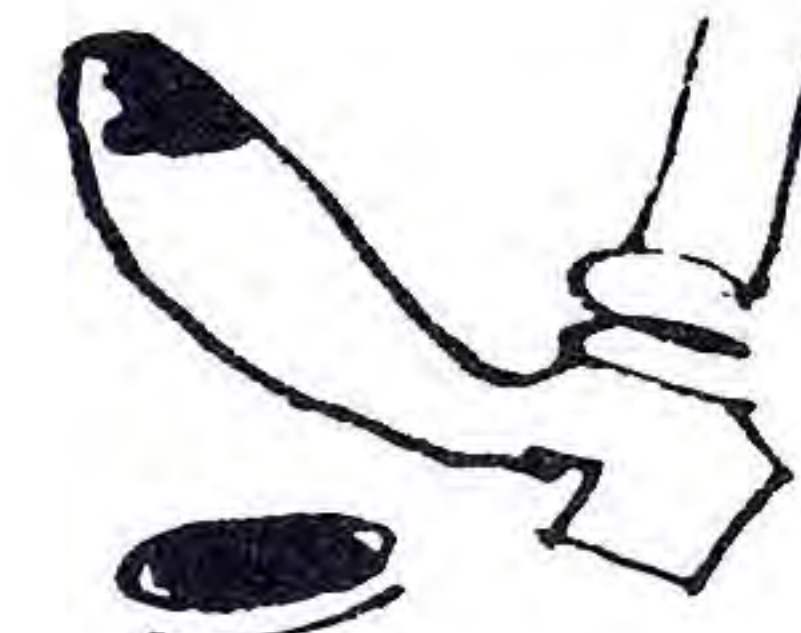
Виробництво нових різальних приладів освоїв Артемівський завод скляного посуду (директор т. Толденко) та Херсонський завод карданних валів (директор т. Невинський). Перший випускає чайні склянки з гострими краями, щоб різати губи чайолюбам. А другий — м'ясорубки з гострими, неоточеними ливарними пухирями, щоб різати руки домогосподарнам.

«СТОПРОЦЕНТНИКИ»

Тернопільський міськпромкомбінат (директор т. Гуришин) випустив партію дверних (врізаних) і віконних завісок та віконних засувок. А Львівський завод промбовтової хімії (директор т. Метиченко) випустив партію очищеного скипидару, чорний крем для взуття та фарбу трьох кольорів.

Випустили й відразу ж стали «стопроцентниками»: усі сто процентів продукції обох підприємств потрапили в брак. Повезло тільки крему для взуття. Його забраковано лише... на 98 процентів.

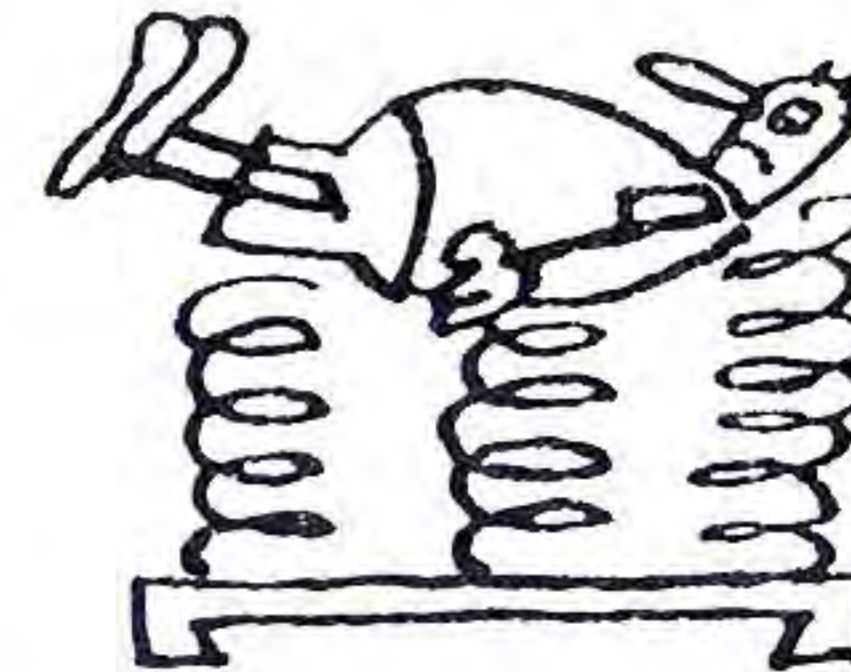

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Захворів директор Миколаївського міськпромкомбінату т. Алфімов.

Переказують, що він спробував було переспати ніч на металевому ліжкові власного виробництва. Об гострі ребра його він подряпав собі все тіло, а на сітці без амортизуючих пружин одлежав собі боки.

Відтоді директор уже зовсім не спить: з усіх випущених ним ліжок і досі не пощастило підібрати йому пристойного екземпляра.

АКТИВНИЙ ЕКСПОНЕНТ

Мукачівський цегельно-черепичний завод, «виконав» план на 150 процентів. З них — 100 процентів припадає на партію нерівних, перекошених, рябих, без глазури, бракованих кафельних плиток (2825 штук), а 50 процентів — на потріскану, деформовану цеглу.

Директора заводу т. Логойду занесено до книги активних учасників нашої виставки. І всіх вищезгаданих директорів — теж.

Черговий екскурсовод Ол. ГРОМОВ.

ДЕ ПІСОЧКОМ НЕ ПОСИПАЮТЬ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Льодове побоїсько.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць. Журнал «Перець» № 3 (470) (на українському мові). Підписано до друку 19.1.1962 р. Папір 70×108 $\frac{1}{8}$ —0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01308.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2.

Зам. 168. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,

опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: <http://perec-ua.livejournal.com>

Терміново потрібен досвідчений археолог,

який міг би відшукати місце, де

10 років тому

почали будувати сільський клуб.
ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ім. КАРЛА МАРКСА.

З пропозиціями звертатися на адресу: Полтавська область, Полтавський район, село Заворскло.

У ДОВГОПІЛЬСЬКОМУ МІСЬКОМУ ПАРКУ /Донецька область/

ВІДКРИТО ПОСТІЙНО-ДІЮЧУ ВИСТАВКУ ПОСТІЙНО-СКАЛІЧЕНИХ СКУЛЬПТУР.

Експонати мають цілком стародавній, античний вигляд — руки і носи у них повідбивано.

ДО УВАГИ ЗБИРАЧІВ МЕТАЛОЛОМУ: виламувати залізні каркаси на утиль суворо забороняється!

ДИРЕКЦІЯ ПАРКУ.

Об'єви, оголошення

Усіх! Усіх

жителів с. Кам'янки, які ось уже рік вимагають від нас відремонтувати трансформатор, щоб забезпечити село електрикою,

Занебнємо,
що особисто ми потреби в електриці не відчуваємо.
Гарантуємо,

що поки ми керуємо їхнім колгоспом, а живемо в добре електрифікованому місті, кам'ячани будуть без електрики.

Б. ФЕДОРЕНКО, голова колгоспу ім. Мічуріна, Житомирського району, Житомирської області.
А. ФІЛІНСЬКИЙ, бригадир того ж колгоспу.

Якщо маєте бажання схуднути і позбутися зайвої ваги, харчуйтеся в ідальні №5

на Криворізькому центральному гірничозбагачувальному комбінаті.

До послуг відвідувачів - завжди свіжі

обіцянки навести чистоту і порядок в ідальні та забезпечити її достатньою кількістю виделок і склянок.

АДМІНІСТРАЦІЯ ІДАЛЬНІ № 5.

Мінусами

НАШУ ПРОДУКЦІЮ (БРАКОВАНУ)

немає септимильні чоботи.

З допомогою їх виготоване нами браковане взуття швидше повертатиметься до нас, а від нас знову до магазинів.

Бо швидко замінювати браковану продукцію ми не маємо звички.

ДИРЕКЦІЇ:
Одеської модельної фабрики № 8,
Київської взуттєвої фабрики № 4,
Кременчуцької взуттєвої фабрики № 15.

Арторський концерт П.Г. Сухова

відбудеться у місті Луганську, на вулиці Щаденка, в будинку № 16-б.

Виконується ораторія: „Стоїть гора високая”

А під горою-я, її творець, П.Г. Сухов-

начальник будівельного управління, під керівництвом якого ще 8 місяців тому було споруджено і заселено цей будинок, а купу будівельного сміття залишено новоселам на спогад.

